

Ultima vacanță

Delia loves Cornel and Cornel loves Delia

Cornel s-a alăturat plin de entuziasm numerosului grup de absolvenți de la Info cărora Universitățile le-au trântit ușa-n nas. Explicații ale acestui eșec în masă erau ușor de găsit și una dintre ele este chiar plauzibilă. La începutul anului patru, numeroși sondori de opinie au trecut pragul școlii, chestionându-ne asupra planurilor noastre de viitor, ajungând la concluzia că nu suntem bine orientați. Cum majoritatea covârșitoare eram hotărâți să continuăm studiile, sondorii noștri erau dezamagiți că cei mai mulți se orientau spre Politehnică, prea puțini spre Universitate, unde ni se pregătea o intrare triumfală, fără niciun efort deosebit.

- Anul acesta, tocmai pentru că apar primii absolvenți ai Liceelor de Informatică din întreaga țară, la secția de Informatică a Universității vor fi 150 de locuri. Mai mult decât atât, veți da admitere din materii de specialitate unde am văzut că stați foarte bine. Plecați din start cu un avantaj imens față de absolvenții altor licee din Timișoara. În plus, gândiți-vă și la următorul aspect: la Politehnică dacă nu ai laboratoare dotate ca lumea degeaba vrei să înveți, pentru că acolo se pune accentul pe partea practică. În schimb la Universitate, ca să scrii programe ai nevoie doar de hârtie, creion și gumă de șters...

Mulți au luat de bune vorbele mesagerului de la ICI (Institutul Central pentru Informatică, în subordinea căruia era școala noastră), neavând niciun motiv să nu le dea crezare. Iar când s-a aflat că la Universitate sunt doar 25 de locuri, din care 13 pentru neincorporabili și 12 pentru incorporabili și că examenul se va da doar din matematică, fără nicio materie de specialitate, era prea târziu să te mai reorientezi. Situația s-a ameliorat puțin toamna, dar abia peste un an sau chiar doi ani, cei picați au fost suficient de convingători spre a fi admiși la facultate. Dar nu vreau să anticipez aici, că astea-s memorii, nu SF-uri!

În ceea ce mă privește, nu mă prea afecta situația asta, pentru că eu hotărâsem de mult să dau admitere la ISE. Cauza eșecului meu poate fi găsită ușor în „Marșul Elefanților”: puștimea gălăgioasă din Darova care nu ne-a lăsat

să ne concentrăm asupra învățaturii și mătușa lui Edith, care ne-a inspirat ideea să-mi rup ba mâna dreaptă, ba mâna stângă.

La rândul său, Cornel avea și el o scuză imbatabilă: de câteva luni s-a îndrăgostit nebunește de o puștoaică din anul I, ce locuia la doar 100 de metri de el. Așa că întreaga sa energie era direcționată spre Delia, comisia de admitere la ISE fiind onorată din partea sa doar cu prezența la examene.

Așa cum eșecul era ușor de anticipat, și consolarea potrivită era planificată din timp. Economisise 1000 de lei cu care aveam intenția să petrec cum se cuvine ultima vacanță din viața de liceean. Știu că aici veți sări cu gura că școala se terminase, deci ce urma după absolvirea școlii nu se poate numi vacanță, dar să nu uităm că în patru ani sunt patru vacanțe de iarnă, patru vacanțe de primăvară și atunci de ce nu ar fi și patru vacanțe de vară?

Într-o frumoasă seară de iulie, vine Cornel la mine cu o propunere de-a dreptul indecentă: să petrecem vacanța la Costinești împreună cu Delia și sora ei și mai mică, Adriana.

- Tatăl Deliei a făcut rost de patru locuri la Costinești, la tabăra de corturi, dar o lasă pe Delia doar dacă vine și soră-sa. Cum nu putem sta trei în cort, mai e nevoie de un băiat și m-am gândit la tine. Eu voi sta cu Delia în cort, tu cu Adriana, dar părinții lor trebuie să știe că într-un cort stăm noi și în celălalt cort stau fetele.

Bineînțeles că am acceptat oferta, mai ales că în drum spre mare urma să facem un mic ocol prin Valea Prahovei, unde o vecină de-a lui Cornel era educatoare la grădiniță. Fiind vacanță, ea a venit acasă la Timișoara și ne lăsa să folosim garsoniera ei din Bușteni.

Fiecare a pus câte o sută de lei la comun din care am plătit suplimentele de viteză și rezervarea locului iar restul l-am păstrat pentru alte cheltuieli comune. Când am cumpărat suplimentele m-am convins că putem întrerupe călătoria cu trenul timp de trei zile într-o stațiune turistică, Bușteniul fiind pe listă. Apoi am numărat cu înfrigurare trecerea zilelor până ce într-o frumoasă dimineață de august, ne-am urcat cu toții în acceleratul de București, care după ce ne-a purtat în zbor prin Lugoj, Deva, Sibiu, Făgăraș și Brașov ne-a lăsat pe înserate pe peronul gării din Bușteni, înconjuțați de crestele înalte ale Bucegilor. Ultima vacanță de vară a început!

Pepsi, bere și mult noroc

Garsoniera Mihaelei, vecina lui Cornel era destul de aproape de gară, într-un bloc în jurul căruia zburda o mulțime de copii. O altă mulțime de muieri se zgâia la noi cum ne chinuim cu mulțimea de bagaje cu care ne-am pricopsit din prea multă grijă părintească, deh, să nu ne lipsească nimic. În cele din urmă am ajuns cu bine la casa noastră vremelnică și după ce ne-am instalat confortabil am făcut și o mică inspecție prin bucătărie unde am găsit o mică comoară: o sumedenie de sticle de bere și pepsi, goale firește. Chiar și așa reprezentau o avere pentru că subit ne-au trezit apetitul pentru cele două licori, dar și pentru că fără sticle goale nu aveam nicio speranță să ajungem la altele pline.

Fără a sta prea mult pe gânduri am umplut o pungă de carton cu toate sticlele pe care le-am găsit apoi, împreună cu Cornel, am plecat să le schimbăm pe altele pline, de la gheață dacă se poate. Între timp se întunecase de-a binelea, alimentara din cartier își trăsese obloanele încă de la ora opt, așa că, îndrumați de trecători, am ajuns la o terasă unde se părea că vom da lovitura. Am abordat un chelner ce roia grăbit să potolescă foamea și setea mulțimii de mușterii ce populau terasa. Acesta ne-a îndrumat spre bar, singurul loc unde puteam fi serviți cu bere pentru acasă.

Opt sticle de bere și zece sticle de pepsi ne-a așezat barmanul pe tejghea, în schimbul cărora am lăsat 75 de lei, o bună parte din averea comună pe care o gestionam eu. Cu gândul la seara minunată pe care aveam s-o petrecem împreună cu fetele, ne-am grăbit să luăm sticlele și să plecăm acasă. Una după alta, cele optsprezece sticle au dispărut în uriașa pungă de carton cu care veniserăm la cumpărături. Tocmai când ultima dintre ele și-a regăsit suratele de pe tejghea, s-a produs nenorocirea: pungă de carton s-a rupt, noi am rămas cu mânerul în mână, iar sub pungă, în mijlocul localului, o grămadă uriașă de cioburi prin care clocotea un amestec înspumat de bere și pepsi! Nicio sticlă nu a supraviețuit căderii de la înălțimea de un metru, dând dovadă de o solidaritate pe care nu o apreciam deloc.

O clipă am rămas perplecși. Apoi privirile noastre s-au întâlnit pentru prima dată după producerea catastrofei și tot ce am putut face a fost să izbucnim simultan în râs. Am părăsit localul în grabă căci barmanul, care nu a împărtășit

defel veselia noastră, s-a și repezit spre locul tragediei cu o mătură și un fâraș. Cum nu știam dacă va folosi ustensilele pentru strângerea cioburilor sau pentru alungarea noastră, am ales să o ștergem de acolo înainte de a simți pe propria piele ce gânduri are.

În timp ce traversam terasa am dat nas în nas cu chelnerul pe care l-am abordat la început.

- Ați rezolvat cu berea? s-a interesat el deosebit de politicos.

- Da, dar ni s-a rupt punga și s-au spart toate sticlele, am răspuns cu toată sinceritatea. Ne pare rău că am făcut și mizerie la bar, m-am scuzat eu.

- Măcar două beri și două pepsiuri vă rugăm să ne aduceți, i s-a adresat Cornel cu un tupeu de admirat. Altfel ne dau fetele afară din casă, adăugă el pentru a fi mai convingător.

- Stați la masa aia care se eliberează acum și văd ce pot să fac, ne-a aprins speranța chelnerul. Mai mult de două sticle de fiecare oricum nu pot să vă aduc.

Ne-am așezat cuminți la masa cu pricina și peste câteva minute apare și chelnerul cu o pungă de plastic în care se putea ghici conturul unor sticle.

- Douășcinci de lei, sună nota de plată verbală, pe care am achitat-o fără crâcnire. Cum o fi calculat numai chelnerul cel binevoitor știe. Noi n-am mai cerut detalii, ci am șters-o repede de acolo, mulțumiți că nu ne întoarcem chiar cu mâna goală. Cât despre cioburile despre care se spune că aduc noroc, se pare că norocul i-a surâs seara asta chelnerului, care s-a ales cu un câștig consistent!

Cota 2000... și ceva

Dimineața am pus ceva țoale și potol în desăgi și am pornit spre crestele Bucegilor. Dar nu cu piciorul, cum ar fi fost normal. Pentru început am mers cu trenul până la Sinaia, apoi am urcat cu telecabina până la cota 1400. Aici am luat telesculul până la cota 2000, pe ultima parte fiind luați în primire de o ploaie mărunță și rece, care ne-a udat ciciulete.

După ce ne-am uscat cât de cât hainele, profitând de soarele ce a ieșit victorios din lupta cu norii, am pornit spre Piatra Arsă, cunoscută pentru terenurile și sălile de sport unde se desfășoară antrenamentele sportivilor de performanță de la loturile naționale.

Nu întâmplător am ales acest traseu. În urmă cu doi ani, pe când eram în vacanță la Predeal, l-am întâlnit pe un prof de la liceu ce venise la munte cu fiul său, Sorin, care avea doar patru ani. Într-o zi am făcut împreună cu ei același traseu, dar nu am înoptat deloc pe munte, seara coborând pe Valea Jepilor până la Bușteni de unde am luat trenul până la Predeal.

De data asta aveam de gând să înoptăm atât la Piatra Arsă cât și la cabana Caraiman, situată la celălalt capăt al platoului Bucegilor.

Ajunși la Piatra Arsă am fost șocați de mulțimea celor ce voiau să se cazeze acolo. Din fericire, se oferea cazare și în sala de sport unde erau înșirate sute de saltele pe care puteai dormi în schimbul a numai cinci lei pe noapte. După ce ne-am potolit foamea și setea cu cea mai bună apă de la robinet pe care am băut-o vreodată, am fost nevoiți să ne căutăm culcușul, ceea ce nu era deloc ușor. Pe lângă faptul că trebuia să găsim patru saltele alăturate, gagicile mai și făceau nazuri, găsindu-le fel de fel de cusururi. În cele din urmă am fost nevoiți să ne mulțimim cu ce am găsit pentru că la ora zece fix se dădea stingerea.

Înainte de a mă culca am mai aruncat o privire prin imensa sală, unde 500 de saltele și tot atâția turiști de toate vârstele își vor petrece noaptea împreună.

Apoi gazdele s-au ținut de cuvânt și au stins luminile. Dar asta nu înseamnă că bezna și-a intrat în drepturi pentru că aproape peste tot s-au aprins lanternele celor ce mai aveau de căutat una-alta. Alții mai pudici ce se pregătiseră să-și îmbrace pijamalele pe întuneric erau revoltați că cei cu lanternele aprinse le răpesc intimitatea. Aproape peste tot au izbucit conflicte locale, unele mai vehemente, cu înjurături, altele cu împăcări rapide, pe baza unor scuze exprimate cu sinceritate. În cele din urmă luminițele s-au stins, pudicii și-au schimbat rapid hainele de drum cu cele de somn, iar cei mai obosiți dintre turiști se acompaniau reciproc cu sforăituri care mai de care mai poluante.

Din nefericire, aerul nu era poluat doar fonic ci și olfactiv. Din când în când, între două sforăituri se mai auzea și câte un piuit duios, urmat la un interval neregulat de timp de un miros ce-ți muta nasul din loc, ceea ce a provocat un nou val de nemulțumire în rândul turiștilor. În cele din urmă, Moș Ene și-a văzut de treabă și ne-a trimis rând pe rând în țara viselor...

Dimineața eram aproape la fel de obosiți ca și seara la culcare. Încă de la ora șapte s-a dat alarma, fiind anunțați că trebuie să ne sculăm și să eliberăm

saltelele, fiindcă la ora nouă sala trebuie să fie gata pentru antrenamentele sportivilor. Am urmat exemplul celorlați, ne-am adunat calabalâcul, apoi am găsit o masă într-o cămăruță unde eram doar noi patru.

Am profitat de nesperata oază de intimitate pentru a mânca din merindele ce le aveam în desagă, dar și pentru a ne cinsti cu câte un ness, o cafea solubilă care era în vogă pe vremea aceea. Cornel cărase cu el un soi de fierbător în care sincer, nu aveam încredere. Într-un vas de plastic erau introduși doi electrozi, legați fiecare la unul din firele unui cablu prevăzut cu un ștecher la celălalt capăt. Introducând ștecherul în priză, cei doi electrozi produceau de fapt electroliza apei, care evident se încălzea suficient încât să îți faci un ness pe cinste. Înainte de a pleca de acasă m-a și convins că fierbătorul funcționează și că nessul astfel obținut se poate bea.

După ce am turnat apa în fierbător, am băgat ștecherul în priză așteptând ca apa să fiarbă instant, așa cum s-a întâmplat în timpul testului de acasă. Am așteptat câteva secunde dar nu s-a întâmplat nimic. Am atins cu grijă marginea vasului de plastic, dar nu am simțit niciun semn că apa s-ar fi încălzit câtuși de puțin. Aparatul fiind mult prea simplu ca să-l bănuiesc de vreo defecțiune, am fost nevoit să-mi pun în valoare toate cunoștințele de fizică și chimie pe care le-am dobândit de-a lungul timpului, ajungând la concluzia că de vină este apa de la robinet, mult prea curată pentru a putea fi descompusă prin electroliză. Cu acest raționament am găsit și metoda prin care puteam face ca apa să fiarbă totuși. Fără a sta mult pe gânduri, am luat o solniță de pe masă și am aruncat un pumn de sare între cei doi electrozi.

Bingo! A funcționat, chiar peste așteptările mele! Într-o fracțiune de secundă apa a făcut clăbuci, ridicându-se amenințătoare spre marginea vasului. Un miros înțepător de ars s-a ridicat dinspre fierbător împreună cu un nor de aburi. În aceeași fracțiune de secundă lumina s-a stins peste tot și muzica pe care nici nu o remarcasem până atunci a încetat să se audă. În schimb s-a auzit un pocnet, semn că undeva în apropiere o siguranță și-a făcut datoria și a sărit la timp pentru a evita producerea unor stricăciuni și mai mari!

După clipa de derută ce ne-a cuprins, am aruncat în chiuvetă soluția de hidroxid de sodiu pe care tocmai o preparasem, am deschis geamul pentru ca mirosul de acid clorhidric să dispară cât mai repede și am ascuns bine fierbătorul

ce a provocat nemulțumirea celorlalți turiști, convinși că pana de curent se datora neglijenței gazdelor noastre. Bineînțeles că nu am avut niciun motiv să-i contrazicem, lăsându-i să creadă ce vor. În cele din urmă am frecat neșul și l-am băut cu apă rece, de la robinet, uitând de întâmplarea nefericită dinainte.

Am părăsit Piatra Arsă înainte de orele prânzului, pornind în direcția Babelor însoțiți de soarele cald și mângâiați din când în când de un vânticel ce sufla blând din spate. Mergeam ca pe bulevard, alături de o gloată pestriță de turiști ce înaintau în șir indian acolo unde poteca se îngusta sau în turmă, acolo unde poteca se lărgea îndeajuns. Raportându-ne la încălzări, nici noi nu ne deosebeam prea mult de ceilalți, mai ales Delia care se încăpățâna să străbată platoul Bucegilor în papuci de plastic. De nenumărate ori am rugat-o să-și ia tenișii, dar ea nu voia să renunțe cu niciun preț la papucii ei.

După vreo trei ore am ajuns la Cabana Babele unde am luat masa, apoi ne-am continuat drumul spre cabana Caraiman, în apropierea căreia se înalță falnică Crucea Eroilor. Noi am fost printre primii turiști sosiți la Caraiman, așa că am avut privilegiul de a ne alege culcușurile de la priciuri, fiindcă la camere nu ne puteam permite să visăm din cauza prețului care era de vreo trei ori mai mare. Ne-am ales așadar locurile de sus, cât mai departe de fereastra ce dădea spre Valea Jepilor. Norocul nostru a fost că am observat la timp că geamul e spart și eram convinși că nefericiții care vor dormi lângă fereastră vor muri de frig până dimineața.

Seara ne-a surprins lângă Cruce, admirând panorama Văii Prahovei, străbătută de șoseaua și calea ferată, încercând fără succes să localizăm blocul în care locuiam noi sau măcar terasa unde am lăsat 100 de lei și o grămadă de cioburi. Odată cu lăsarea întunericului, mii de luminițe s-au aprins pe străzile Bușteniului, în vreme ce deasupra noastră, alte mii de luminițe au luat locul Soarelui ce ne-a însoțit în cele două zile petrecute la peste 2000 de metri altitudine.

Am revenit la dormitor, care între timp se umpluse cu turiști obosiți, nerăbdători să-și pună capul pe pernă și să doarmă. La fel ca și la Piatra Arsă, lumina s-a stins centralizat în toată cabana. Câteva proteste răzlețe, urmate de fâșâituri discrete, la adăpostul întunericului, însoțite de binecunoscutele miresme emante pe ușa din dos a aparatul digestiv al colocatarilor. A sosit momentul să-i

invidiem pe norocoșii care dorm lângă fereastră, căci în colțul nostru aerul devenise irespirabil. În cele din urmă am trecut peste toate neajunsurile și cu gândul la ziua de mâine, am adormit liniștiți.

72 de ore... și ceva

Duminică dimineța, primul lucru pe care l-am făcut a fost să dau cu capul de tavan. Am făcut-o însă discret, fără a atrage atenția vecinilor de prici care continuau să doarmă. Cu siguranță va veni clipa în care se vor ridica și ei din pat și își vor da cu capul de tavan.

Noi am fost printre primii care am părăsit cabana, îndreptându-ne spre Bușteni, pe traseul de pe Valea Jepilor Mari, un traseu pe cât de frumos, pe atât de periculos atunci când condițiile meteo sunt potrivnice. Și în urmă cu doi ani am coborât tot pe aici, dar atunci am plecat pe la ora șase seara ajungând la Bușteni mult după ora zece. La început, Sorin a mers pe picioarele lui, cățărându-se peste tot să culegă flori pentru mama, care rămăsese la Timișoara în așteptarea berzei ce urma să aterizeze dintr-un moment în altul. Dar mai la vale, când am intrat în pădure, micuțul a fost atât de epuizat încât a dormit în cârca lui taică-său până am ajuns în gară în așteptarea trenului ce avea să ne ducă înapoi la Predeal.

Și azi era vreme potrivită pentru a străbate Valea Jepilor. Vreo două ore nu am întâlnit niciun turist, apoi, ne-am intersectat cu grupuri de turiști ce au luat muntele în piept, urcând dinspre Bușteni spre cabana Caraiman. După ce ne-am încurajat reciproc, informându-ne cât mai e până sus, respectiv până jos, ne continuam drumul la capătul căruia ne așteptau bagajele pregătite pentru vacanța la mare.

Am ajuns la garsonieră pe la ora unu, ne-am potolit foamea și pofta de ness, apoi am plecat spre gară unde am ajuns la ora patru, odată cu primele picături de ploaie. Iată un mod elegant prin care stațiunea își lua rămas bun de la noi, căci ploaia ne-a alungat orice umbră de regret că plecăm.

Profitând de faptul că eram singurii călători, m-am îndreptat spre casa de bilete să rezolv problema continuării călătoriei. I-am întins casierei printr-o ferestruică toate taloanele și tichetele pe care le aveam, cerându-i patru locuri

până la Mangalia. După ce le-a studiat o clipă, mi le-a înapoiat zicând doar atât: „Nu sunt valabile!”, închizând grăbită ferestruica.

Am rămas surprins de acest refuz, dar mi-am revenit imediat. La sosire, când șeful de gară ne-a pus viza de întrerupere, l-am întrebat ce trebuie să facem la plecare și m-a asigurat că ne trebuie doar rezervarea locurilor. Așa că am bătut în ferestruica casei de bilete, împingând tot teancul de cartoane înapoi spre casieră, zicând:

- Cum nu sunt valabile? Pe taloane scrie clar că avem dreptul la o întrerupere de 72 de ore în gățile ce deservesc stațiunile turistice și Bușteniul este una dintre ele.

- Au trecut 72 de ore, s-a rățoit casiera la mine, încercând să-mi închidă pentru a doua oară ferestruica în nas. De data asta am fost însă pe fază și n-am mai lăsat-o, ceea ce a înfuriat-o pe casieră.

- Uitați aici, am replicat eu. Am sosit joi seara la ora 18:05 cu acceleratul 222. Viza este pusă la 18:20 iar acum este ora 16:20, deci nu au trecut decât 70 de ore, nu 72.

- Următorul tren spre Mangalia pleacă la 22:43, iar la ora aceea vor fi trecut mai mult de 72 de ore, explică ea pe un ton parcă mai rezonabil.

- Dar noi vrem acum suplimentele, am obiectat eu, dar era prea târziu. Profitând de neatenția mea, a trântit ferestruica dispărând în același timp îndărătul unei perdele opace.

Între timp a venit și Cornel lângă mine, să vadă ce se întâmplă. I-am explicat care e situația iar el s-a oferit să-și pună farmecele în valoare. Dar n-avea nicio șansă pentru că ferestruica a rămas închisă, în pofida insistențelor lui Cornel.

Am stat pe lângă casa de bilete până au apărut și alți călători dornici să-și cumpere bilete de tren. După ce s-a convins că nu suntem noi cei ce băteau tot mai insistent în ferestruică, casiera le-a deschis dându-le biletele solicitate. Ultimul la rând era Cornel care a încercat s-o ia pe casieră cu lugu-lugu, sperând s-o convingă să nu fie atât scrupuloasă cu numărarea orelor. După ce l-a ascultat cu atenție, casiera i-a tăiat orice speranță:

- La trenul de Mangalia se vând locuri doar după ora 21, când primim diagrama. Vorbiți cu colega care mă va schimba la ora 20. Dar să nu vă faceți iluzii, nici ea nu o să vă dea locuri pentru tichetele astea.

- Atunci ce-i de făcut? Doar n-o să rămânem toată vacanța aici, a încercat Cornel o ultimă manevră de înduplecare a casierei.

Dar n-a mai primit niciun răspuns. Ferestruica se închise din nou iar perdelețuța cea opacă o proteja pe casieră de privirile noastre mânioase.

Am chemat fetele pentru a ține un scurt consiliu de criză și am stabilit că fie ce-o fi, vom urca în trenul de Mangalia, cu sau fără suplimentele de rezervarea locului. Apoi am scos cărțile și ne-am omorât timpul până ce a venit schimbul de noapte, dar nici cu noua casieră nu am avut succes.

Când a venit trenul, am urcat înghesuindu-ne pe culoar, căci locuri libere nu erau de niciun fel. Conducătorul nu s-a sinchisit să numere orele întreruperii de la Bușteni, așa că morcovul cu care am urcat a dispărut ca prin farmec. Pe măsură ce mai coborau călători din tren, ne-am găsit și noi locuri în compartimente, astfel încât în zori, când am ajuns la Constanța eram odihniți și dornici să facem cunoștință cu marea!

Prima vacanță la mare

Când am coborât luni dimineața la gara din Costinești ar fi trebuit să iau o piatră în gură, pentru că atunci mă aflam pentru prima dată pe litoral. Pe la prânz s-au terminat formalitățile de cazare, noi primind două corturi alăturate. Apoi ne-am dus la autoservirea unde vom lua masa următoarele două săptămâni, iar după aceea am profitat de vremea bună pentru a face prima baie în mare.

Cu părere de rău trebuie să recunosc că în cele două săptămâni pe care le-am petrecut la mare nu s-a întâmplat nimic deosebit și oricât mi-am scormonit memoria, nu am reușit să găsesc ceva demn de povestit.

Îmi amintesc doar că zilele frumoase alternau cu cele ploioase. Când era vreme bună stăteam toată ziua pe plajă, când ploua, Cornel însoțea fetele la cumpărături în timp ce eu preferam să lenevesc prin cort.

Fondul comun se subția pe zi ce trece pentru că zilnic ne răsfățam cu sucuri, bere sau cafele, toate la prețuri mai mult decât nesimțite. Doar fructele

erau la prețuri acceptabile, așa că zilnic mâncam câte un kilogram de struguri sau piersici.

Exact peste o săptămână m-am dus de unul singur la Constanța să cumpăr suplimentele de viteză și locurile pentru întoarcere. Cu ocazia asta am consumat ultimii bani din fondul comun iar la întoarcere am cheltuit primii bani din cei 400 de lei cu care am venit, în timp ce Cornel și fetele tocaseră de mult toți banii, așteptând emoționați suplimentarea fondurilor prin mandat telegrafic.

Într-una din zile am făcut o escapadă cu hidrobicicletele până în preajma „Evangheliei”, nava eșuată într-o noapte furtunoasă în urmă cu câțiva ani, zice-se cu scopul de a încasa asigurarea.

Într-o altă dimineață ne-am trezit cu noaptea-n cap să vedem răsăritul soarelui dar am trăit o mare dezamagire. În larg cerul era noros iar atunci când a apărut, Soarele parcursese deja o bună parte din traseul său zilnic așa că în afara frigului care ne-a intrat în oase nu ne-am ales cu nimic.

În ultima parte a șederii noastre la Costinești, tabăra de corturi a fost lovită de un flagel tare neplăcut. Zilnic, din corturi dispăreau păturile cu care ne acopeream iar despăgubirea ce trebuia plătită era de 100 de lei pentru fiecare pătură. Se zvonea că hoțul era chiar administratorul campingului dar totul a rămas la nivel de bănuială. Bineînțeles că nouă nu ni se putea întâmpla una ca asta, dar în pofida acestei păreri, într-o după-amiază, după ce am revenit de la masă, ne-am trezit și noi fără două pături.

Fără a face valuri, am hotărât să le recuperăm cumva, așa cum am înțeles că trebuie procedat în astfel de cazuri. Delia s-a dus la administrator și i-a distras atenția preț de câteva minute cu tot felul de întrebări, neuitând să-și afișeze zâmbetul irezistibil, de câte ori era necesar. În timp ce Adriana stătea de „șase”, Cornel și cu mine am făcut treaba „murdară”. După ce păturile au revenit la locul lor, misiunea fiind încheiată cu succes, fiecare a revenit la cort cu hotărârea de a nu mai da niciun prilej păturilor să facă pași din corturile noastre.

Duminică după amiaza ne-a găsit în gara Costinești, așteptând acceleratul ce ne va duce acasă. Cu ultimii bănuți am cumpărat biscuiți care vor trebui să ne ajungă cele douăsprezece ore cât urma să dureze călătoria spre Timișoara.

Trenul a sosit în cele din urmă cu o întârziere de jumătate de oră, care până la Constanța a devenit o oră, iar la București am mai stat o oră până am primit liber la intrarea în gară.

De parcă nu ar fi ajuns căldura, înghesuiala și mirosurile specifice din compartimente, ne-am pricopsit și cu un mic terorist de vreo șase-șapte ani, care n-avea somn dar era curios până dincolo de orice limită, iar mumă-sa n-avea decât o singură replică la orice era întrebată:

- Fii cuminte, Bogdan, imediat plecăm și ajungem acasă!

Multă vreme l-am considerat pe acest Bogan drept cel mai mare mic terorist, dar pe măsura trecerii timpului mi-am dat seama că băiețelul s-a purtat cât se poate de firesc în aceea noapte pe care CFR-ul a prelungit-o cu trei ore.

Am plecat din București la ora la care ar fi trebuit să plecăm din Craiova, dar măcar după aceea n-am mai adăugat alte minute de întârziere. După o călătorie de vreo cincisprezece ore, am ajuns la Timișoara flămânzi și epuizați.

End of story

Peste câteva zile am revenit la școală pentru repartiții. Cornel a ales Centrul de Calcul dar eu n-am vrut să lucrez în același loc cu Hermi așa că am ales fără să stau prea mult pe gânduri ITT-ul. Nici nu s-a uscat bine semnătura directorului Pigli pe ordinul de repartiție, că am și trăit o mare deceptie: ITT-ul nu era Întreprinderea de Transporturi Timișoara, ci Întreprinderea Textilă Timișoara! Uitasem că de la o vreme ITT a devenit ITCVTT iar UTT a devenit ITT!

Dar tot răul spre bine. La ITT m-am reîntâlnit cu Micky, cu Fredy și Adi Cojocar, foștii mei colegi și tot aici am găsit un colectiv foarte plăcut. Peste doar trei luni, m-am mutat la Electrotimiș unde iar am dat de vechi cunoștințe: Andy și Nuți.

După vreun an, în timp ce Cornel se afla la oaste, love story-ul a luat sfârșit la fel de abrupt precum începuse. În același an, Cornel a intrat la Mate, devenind colegul meu mai mic, dar pentru că mi-a plăcut foarte mult algebra din anul II, l-am așteptat și pe el, să terminăm și facultatea împreună...!

Delia a terminat liceul, a intrat la ISE, iar sora ei mai mică, Adriana, i-a călcat pe urme. Peste mulți ani, am reîntâlnit-o și pe Delia la Electrotimiș, apoi drumurile noastre nu s-au mai întâlnit, cel puțin până în ziua de azi...